

NARADOWAĆ SIĘ (4) *vb pf*

się, [się].

Wszystkie a jasne; o prawdopodobnie jasne (tak w -ować).

inf naradować się (3). ◇ [fut 3 sg naraduje się.] ◇ part praet act naradowawszy się (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Pf od „radować się” ‘cieszyć się, weselić się’ z formantem na- + się wyrażającym dosyt (4) :

naradować się z czego (2): RejPos 342v; nárádowawfzy fie s tego [spraw ludzkich]/ powoliś gi porzucił. RejZwierc 177.

naradować się komu, czemu [= z kogo, z czego] (2): [Apostołowie w niebie] fie iuż nigdy nie będą mogli nápátrzyć áni nárádowác oney prawdzye RejPos 318v, 18v; [ták też y młodość pátrząc zblifká ná rołkołfzy/ podobieńftwo że fie im więcej náráduie CiceroBBud 23].

Zwrot: »nie (ani) moc się naradować« = radować się wiecznie [szyk zmienny] (3): ktorego [wiekuistego bóstwa] fie oni [święci] nigdy nápátrzyć áni nárádowác z widzenia fwego/ nie mogą. RejPos 342v, 18v, 318v.

Szereg: »(ani) się napatrzeć ani naradować« (3): oni [niebianie] nigdj nápátrzyć áni mu [Bogu] fie nárádowác mogli RejPos 18v, 318v, 342v.

Synonim: nacieszyć się.

Formacje współrdzenne cf RADOWAĆ SIĘ.

Cf [NIENARADOWANY]